

มาไม่ช้าตราตั้งเป็นอุปัชฌายะก็ตกถึงพระครูสมณธรรมสมาทาน คือ หลวงพ่อวัดปากน้ำ เมื่อได้รับตราตั้งเป็นพระอุปัชฌายะแล้ว คณะ วัดปากน้ำชื่นชมยินดี กุลบุตรพากันมาบรรพชาอุปสมบทในสำนัก วัดปากน้ำทวีขึ้น

อันเจ้าคุณพระพิมลธรรม จานทตฺต นั้น ท่านชอบพอกันมานานในส่วนตัว และก็พอใจการปฏิบัติด้วย ท่านเคยพูดว่าท่านพระครู วัดปากน้ำ ถึงมีข่าวอกุศลอย่างไรก็ยังดี มีคนมาขอปฏิบัติธรรมเจริญ พระกัมมัฏฐาน ทุกวัดน่าจะทำตามบ้าง

จริยาวัตร

นับตั้งแต่หลวงพ่อวัดปากน้ำค้นพบวิชชาธรรมกายก็ได้ตั้งใจเผยแผ่สั่งสอนเรื่อยมา ไม่เคยขาดแม้แต่วันเดียว จนกระทั่งใกล้มรณภาพ จะเห็นได้จากจริยาวัตรของท่านคือ

๑. คุมภิกษุสามเณรลงทำวัตร ไหว้พระในโบสถ์ และให้อิโวาทสั่งสอนทุกวันๆ ละ ๒ เวลาคือ เช้าและเย็น

๒. วันพระและวันอาทิตย์ ลงแสดงธรรมในพระอุโบสถเอง เป็นนิจ

๓. ทำกิจภาวนาอยู่ในสถานที่ซึ่งจัดไว้เฉพาะเป็นกิจประจำวัน และควบคุมพระให้ไปนั่งภาวนารวมอยู่กับท่าน ทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วนพวกอุบาสิกาก็ให้ทำกิจภาวนาเช่นกัน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการนั่งสมาธิแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา

๕. จัดให้มีครูสอน

พระปริยัติธรรม

ผลแห่งการอบรมเผยแผ่ธรรมปฏิบัติวิชาธรรมกายตั้งแต่ต้นมา ทำให้มีศิษยานุศิษย์เป็นจำนวนกว่าแสนคน ในจำนวนนี้ประมาณ หนึ่งกว่าคนที่ได้บรรลุ “ธรรมกาย” และหลวงพ่от่านได้ส่งพระภิกษุและอุบาสิกาส่งได้ธรรมกายแล้วนั้น ไปเผยแผ่เกือบทุกจังหวัดในประเทศไทย พระภิกษุสามเณรและอุบาสิกาส่งที่ได้รับยกย่องอยู่ในชั้นอาจารย์สอนวิปัสสนาภายในวัดปากน้ำ โดยใช้ให้ช่วยค้นคว้าวิชาธรรมกายอย่างคืบหน้าทุกวัน เป็นเวลายาวนานถึง ๒๓ ปีเศษ แม้กระนั้นหลวงพ่от่านก็ยังคงทำการค้นคว้าอยู่ตลอดเวลา ท่านเคยให้โอวาทแก่พระภิกษุสามเณรในพระอุโบสถว่า “พวกเธอพยายามให้ได้ธรรมกายเสียก่อนแล้วฉันจะสอนต่อไปให้อีก ๒๐ ปีก็ยังไม่หมด”

สมณศักดิ์

หลวงพ่อดาวพิกุล ได้รับสมณศักดิ์ เป็นพระครูสมณธรรม-สมาทาน แต่ พ.ศ.๒๕๖๓ นับแต่นั้นมาเป็นเวลา ๒๔ ปี จึงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะสามัญที่ พระภาวนาโกศลเถระ ถือพัดยศพัดพื้นขาวอันเป็นตำแหน่งวิปัสสนาธุระ พ.ศ. ๒๕๙๒

การได้สมณศักดิ์ครั้งนี้ นับว่าเป็นด้วยคณะสงฆ์มนตรีได้ทราบ เกียรติคุณของท่านอยู่บ้าง จึงได้รับคะแนนส่งเสริมเป็นอันดียิ่ง พระพิมลธรรม (อาศภเถระ) วัดมหาธาตุด้วยแล้วส่งเสริมเต็มที่ และได้พยายามส่งเสริมมาทุกระยะกาล